

PLESALKA

Asta Znidaršič

Z oblaki in zemljo je ritem ubrala,
igral na svirel je le veter spremljavo,
ko sredi gozdov je na jasi plesala.
Prelila se je med grmovje in travo,
spuščene lase je po zraku razdala,
ni bilo meja več med njo in naravo.
Nevihtha se z bliski krog nje je zagnala.
Roké, gole veje, v neurju vihravo,
neusmiljeno sapa je mrzla suvala,
krivila nje moč ji je bežno postavo
in vrglo jo je, kot brez tal bi ostala.
Iskala zavetja za nežno je glavo,
drevesa so z listjem ji zlatim sijala,
ko tiho je legla na cvetno ponjavo.

LEPA VIDA

Asta Znidaršič

Pomlad je tvoja. V sebi jo odsevaš.
Slepijo drzni cilji pred teboj.
Začenjaš pot in morda še nocoj
na skupnem romanju nas vse zagledaš.

Nekdo omahnil je že na začetku,
drugi se vzpenjamo, ne vemo kam,
ustavljamo v različnem se presledku,
smo množica in vsak je čisto sam.

Od vseh izvoljena le ti prispeš čez morja.
In ko spet stopiš tam na varna tla,
spoznaš, da zate so drugod obzorja,
kamor te žene neugnana sla.